

[Madsen-Mygdal.]

flydelse. Jo selvfølgelig, og de øver Indflydelse, enten vi fikserer Kronen dér eller dér, for det er kun et Fikserbillede, og saaledes som Tilstanden er i Dag til Trods for den store Seddeldeflation og Kreditindskrænkning, vi lever under, indrømmer alle, at hvis vi ikke brugte denne Blændværksnotering, vilde Kronen alligevel falde. Derfor tror jeg ikke, det nytter, vi her i Landet eksaminerer hinanden i, hvor vi vil stabilisere Kronen. Jeg tror, man vilde kunne spørge et hvilket som helst andet Land af de mange Lande, der i Dag er uden Guldparitet eller uden Stabilisering af deres Mønt, om det samme, og man vilde ingen Steder kunne faa Svar, hvis der da skulde være Mening i Svaret, for Svaret afhænger af, hvorledes de økonomiske Forhold i Landet lægges til Rette. Men, som jeg har sagt i Gaar og mange Gange, hvis man haanligt og overlegent afviser al Tale om Tilpasning af Udgifterne til de Indtægter, der kan opnaas i et lille Folk som vort, kommer Tilpasningen ad en anden Vej. Man kan ikke blive ved at hindre Tilpasningen, for det levende Liv, ogsaa Erhvervslivet, kræver sin Ret og lader sig ikke narre.

Jeg beklager i høj Grad, at den højtærede Handelsminister ikke besvarede mit Spørgsmaal om, hvorfor det er nødvendigt for Danmark ene blandt alle Sterlinglande fortsat at have denne Afleveringspligt. Jeg maa sige til den højtærede Handelsminister, at han har ikke Ret i, at den Ordning, vi har nu, hvorunder vi siger, at Sterlingkursen er 18,16, er lige saa reel, som da vi under Guldpariteten sagde, at Sterlingkursen var 18,16. Nej, højtærede Minister, der er en Forskel, og denne Forskel er netop Afleveringspligten. Gultmøntfod betyder, at den seddeludstedende Bank er forpligtet til at købe al den Sterling, der kommer, til 18,16 og forpligtet til at sælge al den Sterling, der ønskes, til 18,16; og hvis Nationalbanken i Dag kan sige til Befolkningen: Vi køber al jeres Sterling til 18,16, og vi sælger al den Sterling, I ønsker, til 18,16, er der ikke noget at indvende imod det, saa har vi Sterlingparitet. Men den højtærede Handelsminister ved, at det kan Nationalbanken ikke, det kan vort økonomiske Liv slet ikke, det kan kun ske derigennem, at man paalægger de eksporterende Virksomheder her i Landet — og det er jo uheldigvis, og derfor bliver det saa meget mere udfordrende, næsten kun et enkelt Erhverv — at aflevere sin Valuta til 18,16. Stat og Kommuner faar deres Rentebetalinger til

Udlandet for 18,16. Hvis det er den rigtige Værdi, er det ret og rimeligt, men hvis det er en Underkurs, som jo alle indrømmer, vil det sige, at det er Landbruget, der bærer Byrden ved at fremskaffe disse Midler. De importerende Erhverv faar deres Valuta til Eksport til 18,16, og det er der ikke noget at indvende imod, hvis den frie Omsætning betinger den Kurs, og hvis Nationalbanken kan forpligte sig til at sælge lige saa meget Sterling, der ønskes, til 18,16, men naar man indfører en Afleveringspligt, som ikke findes i noget andet Land og ikke fandtes under Guldpariteten — vi havde ikke nogen før den 18. November —, er vi inde paa det, jeg omtalte i Gaar, at man paalægger det Erhverv, hvis Rentabilitet i Forvejen er undergravet, og som i Forvejen lider under stor skattemæssig Uret, en valuta-mæssig Uret.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde i Gaar, at det, vi foreslog, maaske kunde se ud, som om det var til Fordel for Landbruget. Nej, vi foreslaar ikke noget til *Fordel* for Landbruget, men vi foreslaar noget til Ophævelse af en *Uret* overfor Landbruget. Vi foreslaar intet andet end, at det eksporterende Erhverv her i Landet, Landbruget, bliver stillet, som de eksporterende Erhverv i Øjeblikket er i alle andre Lande med Papirvaluta. Dette er et Krav om Retfærdighed, som Landbruget kan stille, og det er et Krav, som hurtigst muligt burde opfyldes.

For saa vidt har den højtærede Minister Ret i, at det jo slet ikke er et Spørgsmaal, der har Betydning udadtil. Derfor er det ogsaa ganske urigtigt nu at fremmane det Billede, at vi etablerer en *Dumping*-Eksport, hvis Kronen falder. Saa længe Forholdet er det, at vi har højere Arbejdslønninger her i Landet end i noget andet europæisk Land, saa længe Forholdet er det, at de danske Landbrugsprodukter betales med en højere Pris end Landbrugsprodukter fra noget andet Land, tror jeg, man vil faa svært ved at hæfte Betegnelsen *Dumping* paa det danske Landbrug. Men den højtærede Handelsminister har ganske Ret i, at der kommer ikke et Pund hjem mere eller mindre, enten Sterlingkursen er saadan eller saadan. De fordeles blot paa en anden Maade, sagde den højtærede Minister. Ja, det er netop Sagen, de fordeles paa en ganske anden Maade. Man indfører en Ekspropriationsbestemmelse overfor den Valuta, som det danske Landbrug i Dag gennem et haardt Arbejde — og det er ikke 8 Timers Arbejdsdag, men det er baade 12 og 14 Timers Arbejde med et personligt Afsavn, som jeg tror, mange